

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **M. H.**, zastoupený Mgr. Janem Harcubou, advokátem se sídlem Palackého 1327, Mladá Boleslav, proti žalovanému: **náčelník Vojenské policie**, se sídlem Rooseveltova 620/23, Praha 6, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 17. 7. 2019, č. j. 50 A 56/2017 – 78,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **se vrací** soudní poplatek ve výši **5 000 Kč** za řízení o kasační stížnosti. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce žalobce, advokáta Mgr. Jana Harcuby, a to do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností ze dne 5. 8. 2019 (doplněné podáním ze dne 12. 9. 2019) se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) ze dne 17. 7. 2019, č. j. 50 A 56/2017 – 78 (dále jen „napadený rozsudek“). Krajský soud přitom ve věci rozhodoval již podruhé, neboť Nejvyšší správní soud nejprve rozsudkem ze dne 30. 5. 2019, č. j. 9 As 454/2017 – 62, zrušil rozsudek krajského soudu ze dne 16. 11. 2017, č. j. 50 A 56/2017 – 42, tedy první rozsudek krajského soudu v této věci, a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[2] Zrušujícím důvodem uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu bylo, že krajský soud přezkoumatelným způsobem nevypořádal žalobní argumentaci pod bodem 11. žaloby, týkající se žalobního tvrzení, že stěžovatel vykonával pohotovost ve prospěch jaderných elektráren od 2. 3. do 9. 3. 2012 a od 16. 3. do 23. 3. 2012. Nejvyšší správní soud krajskému soudu vytknul, že „[p]obotovost byla stěžovateli nařízena po dobu 14 dní, přičemž z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je podle stěžovatele patrné, že mu byly proplaceny pouze soboty a neděle. Krajský soud se [v rozsudku č. j. 50 A 56/2017 – 42] zmínil pouze o jednom dni, ostatní pracovní dny však ponechal bez povšimnutí. (...) Stěžovatel namítal, že mu nebyla přiznána odměna v plné výši za všechny dny pohotovosti a došlo k jejímu krácení. Z napadeného rozsudku nevyplývá, že by krajský soud výpočet odměny přezkoumal, respektive z něj není zřejmé, proč soud považoval uvedená žalobní tvrzení za lichá či vyvrácená“ (viz odstavce 23 a 24 rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 454/2017 – 62).

[3] Nejvyšší správní soud dále v rozsudku č. j. 9 As 454/2017 – 62, dospěl k závěru, že uvedená dílčí vada mu nebrání vyjádřit se ke zbylým námitkám uplatněným v kasační stížnosti. Ty shledal nedůvodnými (viz odstavce 26 až 40 rozsudku), a to zejména s odkazem na svoji předchozí judikaturu (například rozsudek ze dne 17. 10. 2018, č. j. 4 As 225/2018 – 45). Takto Nejvyšší správní soud vypořádal především tehdejší námitky stěžovatele ohledně (a) povahy tzv. bojové a mobilizační pohotovosti za roky 2011 a 2012 a tzv. celoročních vnitřních rozkazů, (b) prováděných prověrek spojení se stěžovatelem, (c) možnosti stěžovatele seznámit se s rozkazem ministryně obrany č. 7/2009, (d) podjatosti úředních osob, a (e) porušení práva na spravedlivý proces.

[4] Krajský soud poté rozhodl nyní napadeným rozsudkem č. j. 50 A 56/2017 – 78, přičemž výrokem I. tohoto rozsudku rozhodl takto: „Rozhodnutí náčelníka Vojenské policie Praha ze dne 29. 5. 2017, č. j. 96-22-33/2012-5104, jímž bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Velitelství Vojenské policie Tábor ze dne 20. 3. 2017, č. j. 11-65/2014-4215 ve výroku I., o přiznání nároku na výplatu odměny za služební pohotovost v období od 28. 3. 2009 do 28. 3. 2012, a ve výroku III., o přiznání úroků z prodlení z odměny za služební pohotovosti v období od ledna 2012 do března 2012, a toto rozhodnutí potvrzeno, **se zrušuje** a věc se v tomto rozsahu **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.“ Výrokem II. napadeného rozsudku krajský soud rozhodl takto: „Žaloba proti rozhodnutí náčelníka Vojenské policie Praha ze dne 29. 5. 2017, č. j. 96-22-33/2012-5104, jímž bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Velitelství Vojenské policie Tábor ze dne 20. 3. 2017, č. j. 11-65/2014-4215 ve výroku IV., o nepřiznání nároku na výplatu odměny za zařazení do bojové a mobilizační pohotovosti za rok 2011 a 2012, a toto rozhodnutí potvrzeno, **se zamítá**.“ V dalším krajský soud rozhodl o nepřiznání nákladů řízení stěžovateli (výrok III. napadeného rozsudku), a konstatoval, že žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok IV. napadeného rozsudku).

[5] V odůvodnění napadeného rozsudku krajský soud opětovně a v zásadě shodně jako ve svém předcházejícím rozsudku č. j. 50 A 56/2017 – 42, vypořádal žalobní námitky stěžovatele, a shledal je nedůvodnými (kromě námitky pod bodem 11. žaloby). Posledně uvedené námitce naopak krajský soud přisvědčil, neboť podle něj správní orgány řádně neodůvodnily rozsah nároku stěžovatele na odměnu za vykonanou služební pohotovost (v březnu 2012), což mělo následně vliv i na rozsah přiznaných úroků z prodlení za dané období. Krajský soud částečně zrušil rozhodnutí žalovaného výrokem I. napadeného rozsudku a věc mu vrátil k dalšímu řízení (viz výše citovaný výrok I. rozsudku krajského soudu; srovnej též odstavec 70 napadeného rozsudku).

[6] Stěžovatel v kasační stížnosti brojí proti vypořádání žalobních námitek, které se týkají zejména (a) zneužití institutu tzv. bojové a mobilizační pohotovosti a seznámení stěžovatele s ním, (b) prováděných prověrek spojení se stěžovatelem, a (c) podjatosti úředních osob. Přitom poukazuje na celou řadu důkazů (svědeckých výpovědí) provedených ve správním řízení.

[7] Závěrem kasační stížnosti stěžovatel polemizuje s odůvodněním výroku III. napadeného rozsudku, jímž krajský soud nepřiznal stěžovateli náklady řízení. Rekapituluje napadený rozsudek, podle něhož mu krajský soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť měl ve věci jen marginální úspěch. Stěžovatel poukazuje na to, že krajský soud v odůvodnění rozsudku nezmiňuje náklady řízení o jeho předešlé kasační stížnosti, o nichž měl též rozhodnout. Dále zdůrazňuje, že pokud krajský soud zrušil dva výroky ze tří rozhodnutí správního orgánu, nejedná se jen o částečný úspěch ve věci, a nějaké náklady mu proto měly být přiznány. Proto navrhuje zrušení výroků II. a III. napadeného rozsudku.

[8] Kasační stížnost je nepřípustná.

pokračování

[9] Podle § 104 odst. 3 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) je kasační stížnost nepřijatelná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[10] Podle § 104 odst. 2 s. ř. s. kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, je nepřijatelná.

[11] Judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že prvně citované ustanovení s. ř. s. zajišťuje, aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva – závazný pro nižší soud – vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil (usnesení ze dne 10. 6. 2008, č. j. 2 Afs 26/2008 – 119). Právě o tuto situaci se jedná v projednávané věci: krajský soud již ve svém prvním rozsudku č. j. 50 A 56/2017 – 42, žalobní námitky vypořádal (kromě vytýkaného bodu 11. žaloby), stěžovatel proti tomu brojil kasační stížností a Nejvyšší správní soud jeho kasační námitky vypořádal a shledal je nedůvodnými. V nynější kasační stížnosti stěžovatel pouze znovu uplatňuje svoji argumentaci proti již jednou přezkoumaným závěrům krajského soudu a jeho námitky jsou proto nepřijatelné dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel přitom netvrdí, že by se krajský soud při vypořádání jeho žalobních námitek neřídil právním názorem soudu kasačního (obsaženým v rozsudku č. j. 9 As 454/2017 – 62; viz též odstavec [2] výše). Nebrojí ani proti tomu, jak soud posoudil žalobní bod uvedený v bodě 11 žaloby, který byl v prvním rozsudku krajským soudem vypořádaný nedostatečně. Ostatně v tomto směru krajský soud stěžovateli *de facto* vyhověl.

[12] Jedinou zbylou kasační námitkou je pak námitka, již stěžovatel brojí proti výroku o nákladech řízení. Ta je však též nepřijatelná dle výše citovaného § 104 odst. 2 s. ř. s., neboť se týká právě jen nákladů řízení a žádných jiných otázek. Aby mohl Nejvyšší správní soud v dané věci přezkoumat výroky rozsudku krajského soudu týkající se nákladů řízení, musela by být kasační stížnost stěžovatele (konkrétně proti výroku II. napadeného rozsudku) přípustná, tak tomu ovšem není, jak bylo vyloženo výše.

[13] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 3, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 téhož zákona, dle něhož platí, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[14] Stěžovatel za kasační stížnost zaplatil soudní poplatek ve výši 5 000 Kč. Jelikož byla kasační stížnost odmítnuta, aniž by jejímu odmítnutí předcházelo jednání, Nejvyšší správní soud rozhodl o vrácení tohoto soudního poplatku dle § 10 odst. 3, věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Třicetidenní lhůta k vrácení tohoto poplatku vychází z § 10a odst. 1 téhož zákona.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 8. dubna 2021

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu